

OTON ZSUPÁNCICS:

A szegkovácsok dala

Négytől egyig,
négytől egyig
sárgák a hajnalok,
zöldek a rétek,
négytől egyig
hajt a víz kereket, fúj a víz fújtatót,
négytől egyig
férfiak, gyerekek, lányok meg asszonyok
szenvédünk eleget, álljuk a meleget
üllőre hajolva, eleven pokolba
s négytől egyig,
hajt a víz kereket, fúj a víz fújtatót
négytől egyig,
négytől egyig . . .

S háromra, háromra
megyünk a járomba!
Nyolcóráig, nyolc óráig
szemünkbe vasszegek
izzadnak vad hevet;
nyolcóráig, nyolc óráig
minden szemben izzanak,
minden szemben izzanak.
vasszegeink, mint a nap!
Négytől-egyig.
hajt a víz kereket, fúj a víz fújtatót
s háromtól nyolcig
szemünkben vasszegek izzanak új napot!
Vessük őket földbe?

Kihajtanak szegeink!
Fent az égbolt magasáról
szegkovácsok szege int.
Mi vertük fel mind az égre
négytől egyig,
háromtól nyolcig,
hadd ragyogjon
éjszakánként
fényes lánggal égvel

Egy napon megálltam
fűkröm előtt búsan,
tán szegekké kalapáltam
szét fiatal húsom!
Bűn-e munka szörnyű mérge
pihenéshez alig érve
négytől egyig,
háromtól nyolcig!
Négytől egyig, négytől egyig
hajt a víz kerekét,
fúj a víz fűjtatót,
vasszegek, vasszegek,
izzanak, peregnék —
ám szemünkbe ők ragyognak
új hitet, új napot!